

КОНЦЕРТЪТ ОТ ТВОРБИ НА ПИПКОВ В ИНТЕРПРЕТАЦИЯ НА К. ИЛИЕВ

Вторият фестивален концерт на Софийската филхармония на 4 април, след юбилейния авторски концерт на Владигеров, беше изцяло посветен на един от бележитите български композитори — Любомир Пипков. Програмата се състоеше от две крупни и представителни негови произведения, писани в различни периоди на творчеството му — Първа симфония (1940 год.) и „Оратория за нашето време“ по текст на Вл. Башев (1959 г.). Дирижираше Константин Илиев, добил отдавна славата на проникновен тълкувател на Пипковата музика. И сега Илиев по блестящ начин изяви афинитета си към тази музика.

Още в първата част на симфонията стана ясно, че Илиев е решил да вложи в този кон-

церт цялата си артистична страст и темперамент. На места неговото вживяване, неговата диригентска разгорещеност достигаше до истински екстаз. Той наложи необичайно бързи темпа (особено в скерцото, където бързината на движението стигаше предела на техническите възможности на духачите, и във финала), засили контрастите, изтъгна максималната звучност на оркестъра, придаде на процеса на музикалното развитие интензивност и динамичност и всичко това бе осмислено и наситено с дълбоко вътрешно чувство, без сянка на манерност и ефектиозност. Под палката на Илиев симфонията прозвуча така, както никога не бяхме я слушали — едно убедително и възбуждащо изпълнение.

В „Оратория за нашето време“ жарният темперамент на К. Илиев бе съчетан с дълбока мисъл и емоция. Обхванал здраво с жест и дух огромния изпълнителски апарат от великолепни състави и артисти (Филхармонията, БХК „Св. Обретенков“, хор „Бодра смяна“, речитаторката Сл. Славова и солиста — бас П. Герджиков), диригентът осъществи едно наистина вдъхновено и съвършено изпълнение, което ще остане наметно в историята на Мартенските музикални дни. Интерпретацията на тази монументална композиция бе удивително монолитна — и оркестровите интермедии, и хорските, и вокално-оркестровите, и соловите части и епизоди преминаха на еднакво високо художествено равнище. Го-

ворейки за самата творба, ние бихме могли да изтъкнем на преден план редица части с изключителни качества. Над всичко обаче изпъкват „Балада“ и „Песен за окървавените гълъби“ — тук музиката достига до потресающа сила на въздействието. От година на година „Оратория за нашето време“ все повече се налага в съзнанието ни като най-значителното завоевание в нашата музика от този жанр. И не бива от криво разбирана скромност да премълчим, че ораторията е явление в световната музика и може спокойно да се равнява с най-ярките подобни творби в цялата музикална литература на нашата съвременност.

Евгени Павлов

